

[Aksel Larsen.]

fra, at Justitsministeren taler Sandhed, men indtil jeg fra Landstingsmedlem Fru Ingeborg Hansen faar en Erklæring for, at hun er indforstået med Nævningernes Afskaffelse, indtil da tror jeg det ikke. Og det maa da ogsaa være tilladt at spørge: hvorledes forholder det sig med de Kommissionsmedlemmer, som tillige er Rigsdagsmænd, deriblandt dette høje Tings Formand? Kan man gøre et saadant Arbejde gennem 4 Aar og undersøkke en Betænkning og saa lade den løbe over Ende af Justitsministeren? Jeg er tvunget til at tro paa, at det ærede Medlem Fru Nina Andersen er begejstret for Nævningernes Afskaffelse, for hun har selv sagt det her, men indtil det Tidspunkt, hun selv sagde det, troede jeg ikke paa det. Det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) synes ikke at være ret vel tilpas ved denne Del af Regeringens Lovforslag og siger, at man kan se paa det i Udvalget; og saa udtrykker han i øvrigt et fromt Haab om, at hvis det skulde vise sig forfejlet at afskaffe Nævningerne, kan de jo genindføres senere. Det er et fromt og meget naivt Haab; man kan sige sig selv, at hvis det først lykkedes Reaktionen her i Landet, repræsenteret ved Justitsministeren og det ærede Medlem Hr. Pürschel, at komme Nævningeinstitutionen til Livs, vilde den aldrig blive indført igen. Der har været gjort Forsøg paa det før fra den tidligere Justitsministers Side, og Forsøget mislykkedes. Nu kommer man igen og tror, det skal lykkes at gennemføre det ved et Kup i Sammenhæng med Svangerskabslovgivningen, men jeg vil haabe, at det mislykkes. Jeg vil anse det for en Ulykke, hvis det sker.

Det er ikke ubegrundet, naar Justitsministeren formoder, at han er i Uoverensstemmelse med den offentlige Mening og med Folkets Flertal; det kan Justitsministeren faa Beviser for ved at se, hvordan Nævningerne har taget paa denne Sag. Det er maaske for meget sagt, at Nævningerne er et fuldkomment Gennemsnit af Befolkningen, fordi de udtages paa en uhyre udemokratisk Maade, fordi Arbejderelementerne blandt Nævningerne udgør en forsvindende Brøkdæl, der aldeles ikke staar i rimeligt Forhold til Arbejdernes Antal her i Landet, men selv disse Nævningedomstole har altsaa behandlet Fosterdrabsager, som de har behandlet dem.

Lad os saa tage det næste Udtryk for den offentlige Mening, Svangerskabskommissionen. Ja, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har den Anke mod

den, at den væsentligt er sammensat af Københavnerne. Jeg tror ikke, det er saa afgørende. Det er en embedsmandspræget Kommission, dens Gennemsnitsalder var meget høj, Ungdommen har man overhovedet ikke hørt, og Flertallet af dens Medlemmer kunde man paa Forhaand regne med var Modstandere af social Indikation. Ved Beskæftigelsen med Sagen er de dog kommet til det Resultat, at den sociale Indikation kommer man ikke uden om, saa længe Forholdene i Samfundet er, som de er, og derfor er de gaaet med til den, alle undtagen det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, men heller ikke dette anerkender Regeringen.

Der findes i Kommissionens Betænkning Oplysninger om en Afstemning, som er foretaget her i Landet om Svangerskabsafbrydelse paa medicinsk og social Indikation. Denne Afstemning er foretaget blandt Lægerne i 1933. Der udsendtes Spørgeskemaer til samtlige Medlemmer af den almindelige danske Lægeforening, i alt 2 700 Læger, og der er indløbet Svar fra 2 330. Jeg skal ikke gennemgaa hele Besvarelsen — der er stillet en Mængde Spørgsmaal —, jeg skal blot henholde mig til et Par enkelte Punkter. Man har spurgt, om Lægen bør have lovfæstet Ret til at foretage Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation, og hertil er der svaret 1 270 Ja, 284 Nej, og Resten har ikke stemt om Spørgsmaalet. Man har spurgt Lægerne i selvstændig kirurgisk og gynækologisk Virksomhed, om de under Forudsætning af den fornødne Lovhjemmel vil være villige til at foretage Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation, og har faaet 139 Ja og 75 Nej. Der kan ikke være Tvivl om, hvor Lægerne er henne, og man maa nu engang høre dem baade som lægeligt sagkyndige, som en Befolkningsgruppe, der har særlig Forbindelse med Folkets store Flertal, og som Folk, der er i Stand til at bedømme de sociale Forhold her i Landet, men man vil ikke, man kaster Vrag ogsaa paa det.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger, at han vilde med Glæde gaa med til en Folkeafstemning; han er overbevist om, at hans Standpunkt har Flertal i Befolkningen. Det ærede Medlem Hr. Pürschel tager fejl. Jeg kan ikke komme med en Opgørelse over, hvad hvert Menneske i Landet mener, men jeg har haft Lejlighed til hos Landsbylæger at diskutere Sagen og hos dem at se Breve, mange Breve, de har modtaget fra Kvinder, som beder om deres Hjælp til Svangerskabsafbrydelse, gifte og ugifte, Gaardmandskoner, Haandværkerhustruer og